

“भीठे बच्चे- सच्चा बाबालाई आफ्नो सच्चा-सच्चा दिनचर्या देऊ, हर कुरामा श्रीमत लिइराख, यसमा नै तिम्नो कल्याण छ।”

प्रश्न:- अहिले तिमीले कुनचाहिँ सौदा कुन विधिले गछौं?

उत्तर:- सरेन्दर बुद्धि बनेर भन्छौ- बाबा म हजुरको हुँ, यो तन-मन-धन सबै हजुरको हो। बाबा फेरि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! स्वर्गको बादशाही तिम्नो हो। यो हो सौदा। तर यसमा सच्चा दिल चाहिन्छ। निश्चय पनि पक्का हुनुपर्छ। आफ्नो सच्चा-सच्चा हिसाब बाबालाई दिनुपर्छ।

गीत:- तुम्हीं हो माता पिता...

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले हामी ब्रह्माकुमार कुमारीले श्रीमतको अर्थ त जानिसकेका छौं। शिवबाबाको मतद्वारा हामी फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहेका छौं। यो तिमीहरू हरेकलाई थाहा छ- कल्प-कल्प परमपिता परमात्मा आएर ब्रह्माद्वारा बच्चाहरू एडाप्ट गर्नुहुन्छ। तिमी एडाप्टेड ब्राह्मण ठहरियौ। गोद लिइएको छ। आदि सनातन देवी-देवता धर्म, जुन प्रायः लोप भइसकेको छ, त्यो श्रीमतद्वारा हामीले फेरि स्थापना गरिरहेका छौं, हुबहु कल्प पहिले जसरी। जे एकट चल्छ, शिक्षा मिल्छ, कल्प पहिले जसरी ड्रामा अनुसार हामीले एकट गरिरहेका छौं। जान्दछौं- हामीले श्रीमतद्वारा आफ्नो दैवी स्वराज्य स्थापना गरिरहेका छौं। जसले जति पुरुषार्थ गर्छ किनकि सेनामा कुनै सतोप्रधान पुरुषार्थी, कुनै सतो, कुनै रजो पुरुषार्थी छन्। कुनै महारथी, कुनै घोडे सवार, कुनै प्यादा यो नाम दिएका छन्। बच्चाहरूलाई खुशी हुन्छ, हामी गुप्त हौं। स्थूल हतियार आदि केही चलाउनु छैन। देवीहरूलाई हतियार आदि जो देखाउँछन्, ती हुन् ज्ञानको अस्त्र शस्त्र। हतियार त शारीरिक बाहुबल भयो। मनुष्यहरूलाई यो थाहा नै छैन- स्थूल तरबार आदि उठाउँदैनन्, यसलाई ज्ञानको बाण भनिन्छ। चतुर्भुजमा जुन अलंकार देखाउँछन्, त्यसमा पनि ज्ञानको शंख छ। ज्ञानको चक्र, ज्ञानको गदा हो। सबै ज्ञानका कुरा हुन्। सम्झाइन्छ पनि- गृहस्थ व्यवहारमा कमल फूल समान रहने गर। कमल फूल पनि दिइन्छ। अहिले तिमी यथार्थ एकटमा छौ। कमल फूल समान गृहस्थ व्यवहारमा रहेर तिम्नो बुद्धिमा ज्ञान छ। हामी एक बाबालाई याद गछौं। यो कर्मयोग सन्यास हो। आफ्नो रचनाको पनि सम्हाल गर्नु छ। अब तिमीले बुझेका छौ- पहिले दुःखको नै व्यवहार थियो। एक अर्कालाई दुःख नै दिइरहन्थ्यौ। यहाँको सुख त काग विष्टा समान छ। विष्टाको कीरा बनेका छन्। बच्चाहरूले बुझेका छन्- रात दिनको फरक छ। बाबाले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। अहिले हामी नर्कको मालिक हौं। नर्कमा के सुख होला! तिमी बच्चाहरूले यो सुन्छौ र बुझ्दछौ। बाबाले बच्चाहरूलाई यो ज्ञान सम्झाइरहनु भएको छ। बच्चाहरूको लागि नै स्वर्ग हुन्छ। बच्चाहरूले नै राम्रोसँग बुझ्दछन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। पहिला सुरुमा त निश्चय हुनुपर्छ। निश्चयबुद्धि विजयन्ती। निश्चय पक्का छ भने ऊ निश्चयमा नै रहन्छ। एक त शिवबाबाको याद रहन्छ अनि खुशीको पारा चढिरहन्छ। सरेन्दर बुद्धि पनि हुन्छ। भन्छन्- बाबा म हजुरको हुँ। यो तन-मन-धन सबै हजुरको हो। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- स्वर्गको बादशाही तिम्नो हो। हेर, सौदा कस्तो छ। सच्चा बच्चा बन्नुपर्छ। बाबालाई सबै थाहा हुन्छ- बच्चाहरूको पासमा के छ? मैले के दिन्छु! तिम्नो पासमा के छ?

बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। म गरिब निवाज हुँ। साहुकार धनवानको त सरेन्द्र हुन हृदय विदीर्ण हुन्छ। गरिबले झट्ट बताउँछन् नि। सौदा पनि गर्छन्, धन्धा आदि जो गर्छन् त्यो आफ्नो कमाईबाट एक दुई पैसा वा ४ पैसा निकाल्छन्। जो दानको सोखिन हुन्छन्, उनले धर्माऊ धेरै निकाल्छन्। जे जति गर्छन्, भन्छन्— ईश्वर अर्पणम्, त्यसैले अल्पकालको सुख अर्को जन्ममा मिल्छ। कुनैले कलेज, धर्मशाला, हस्पिटल आदि बनाए भने अर्को जन्ममा उसलाई फाइदा मिल्छ। पुण्य आत्मा बन्छन् नि। उनको स्वास्थ्य राम्रो रहन्छ। कलेजमा राम्रोसँग पढ्छन्। त्यो पनि सबैथोक मैले नै दिन्छु। साक्षात्कार पनि मैले नै गराउँछु। हरेकको हिसाब-किताब पनि मेरो पासमा छ। ड्रामानुसार पहिले देखि नै निश्चित छ। धन धेरै छ भने मन्दिर आदि पनि बनाउँछन्, त्यो भयो धर्माऊ निकाल्नु। आफ्नो कारखाना आदिको कमाईबाट केही पैसा निकालेर मन्दिर बनाउँछन्, कसैले फेरि कलेज आदि बनाउँछन्। भन्छन् ईश्वर अर्थ दान गर्छु, ईश्वरले रिटर्नमा दिनुहुन्छ। धेरै मनुष्यले भन्छन्— हामीले निष्काम सेवा गर्छौं। तर निष्काम त हुँदैन। निष्काम अक्षर कहाँबाट निकलियो? बाबाले सम्झाउनु भएको छ— निष्काम सेवा हुनै सक्दैन। फल अवश्य मिल्छ। तिमी गृहस्थ व्यवहारमा त रहनु नै छ। नोकरी गर्नु छ, सम्हाल्नु छ। बच्चाहरूले हिसाब आदि बाबालाई दिनु छ, कति बच्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ तिमी गरिब छौ, आमदानी आदि छँदै छैन। आफ्नो रचनाको पालना पनि पूरा गर्न सक्दैनौ। केही छैन, तिमीले एक पैसा देऊ। यही तिमी अविनाशी २१ जन्मको कमाई हो। त्यो हुन्थ्यो अल्पकाल सुखको लागि, यो हो २१ जन्मको लागि। यो हो डाइरेक्ट। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले बीज त रोप्नु नै छ। सुदामाले मुठ्ठी चामल दिए, २१ जन्मको लागि महल मिल्यो किनकि गरिब थिए। धनवानले हीराको मुठ्ठी दिए पनि कुरा एकै हुन्छ। बाबाले केही भन्नुहुन्छ। हर एकलाई अलग अलग डाइरेक्शन दिनुहुन्छ। तिमीले यति गर। सोधिन्छ पनि— खर्च कसरी चल्छ? थोरै बच्छ भने त्यसै अनुसार राय दिइन्छ, पछिको लागि काममा आओस्। डाइरेक्शन दिइन्छ— यति गर, बाँकी म जिम्मेवार छु। ठीक छ, घरमा कुनै हल बनाऊ, जसमा बच्चीहरू आएर सेवा गरून्। हस्पिटल धेरै ठूला-ठूला बनाउँछन्, यसलाई पनि ठूलो बनाउनुपर्छ। धेरै आउनेछन्। यदि धेरै पैसा छ भने यो हस्पिटल, कलेज खोल। जस्तो-जस्तो गाउँ, त्यस्तै-त्यस्तै चीज। कति बच्चाहरू आएर वर्सा लिनेछन्— हेल्थ वेल्थको। अहिले तिमीले यस्तो-यस्तो गर्नु भए भने राजाई मिल्छ, धेरैको कल्याण हुन्छ। २१ जन्मको लागि तिमी यस्तो बन्छौ। बच्चाहरूको त पूरा सम्हाल गर्नु छ। साधु-सन्तलाई यी कुरा रहँदैन। उनलाई जो दिन्छन्, त्यो आफ्नै काममा लगाउँछन्। आफ्नो सन्यास कुलको वृद्धि गर्छन्, अखाडा आदि बनाउँछन्। यहाँ जसले जति मेहनत गर्छन्, त्यति गद्दीको मालिक बन्छन्। यो वर्सा मिल्छ। जति पनि बच्चाहरू छन्, सबैलाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले मलाई भुलिसक्यौ हैन। तिमी कति भट्किन्छौ। ढुंगा-माटोमा खोज्दै खोज्दै आफ्नो गोडा नै थकाउँछौ। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, फेरि पनि यस्तो हुन्छ। सूर्यवंशी आए, चन्द्रवंशी आए फेरि कसरी वृद्धि हुँदै गयो। जन्म लिँदै गए। यो सबै तिमी बुद्धिमा छ। भक्तिमार्गमा पनि फल दिनेवाला म हुँ। पत्थरको जड मूर्तिले के दिन्छ! अहिले तिमी शूद्र वर्णबाट ब्राह्मण वर्ण बनेका छौ।

तिमीलाई थाहा छ— हामीले श्रीमतद्वारा फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहेका छौं। कल्प पहिले पनि गरेका थियौं। फेरि ८४ जन्मको चक्रमा आयौं। बाँकी इस्लामी, बौद्धी आदि यी सबै उप-

कथा हुन्। नाटक सारा यहाँ नै हुन्छ। तिमी नै देवता थियौ, तिमी नै असुर बनेका छौ। रावणको प्रवेशता भएपछि वाम मार्गमा गिरेर तिमी विकारी बन्छौ। भ्रष्टाचारीपना सुरु हुन्छ। भ्रष्टाचार पनि पहिले सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमो हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यस समय सारा वृक्ष जीर्ण अवस्थामा छ। अब यो समाप्त हुनु नै छ। जुन देवता धर्म छैन, त्यो फेरि स्थापना हुनु छ। कल्प-कल्प स्थापना गर्छु। तर यसको वर्णन राम्रोसँग छँदै छैन। नम्बरवन कुरा हो भगवानुवाच। भगवान् त एक हुनुहुन्छ नि। सर्वव्यापीको ज्ञानद्वारा भक्ति पनि चलन सक्दैन। ओ गड कसलाई भन्छन्, सर्वव्यापी भए त ओ गड पनि भन्न सकिँदैन। सतोप्रधानबाट फेरि सतो रजो तमोमा आउनु नै छ, त्यसैले सबै पतित छन्। गायन पनि छ— पतित-पावन आउनुहोस्। बाबा आउनुहुन्छ नै पावन बनाउन। तिमी पावन बनिरहेका छौ। दुःखमा याद सबैले गर्छन्। जब आपद् आउँछ अनि याद गर्छन् हे भगवान् भनेर तर चिनेका छैनन्। तिमीलाई ज्ञान मिलिरहेको छ। तिमी नै फेरि देवी-देवता बन्नु छ। अब यो कयामतको समय हो, सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुनु छ। अब सबै कब्रदाखिल छन्, बाबा आएर जगाउनुहुन्छ। यो ज्ञान कसैको पासमा छँदै छैन। आइरहन्छन्, बनिरहन्छन्, वृद्धि भइरहन्छ। बाबासँग सोध्न सक्छौ— म यस हालतमा के पद पाउँला! हुन त आफ्नो अवस्थाबाट पनि जान्न सक्छौ। अहिले मार्जिन धेरै छ। बाबालाई याद गर्ने तिमी सबै पुरुषार्थी हौ। परिपूर्ण (सम्पूर्ण) अन्त्यमा हुन्छौ। परीक्षा पूरा हुन्छ, फेरि लडाई सुरु हुन्छ। जब तिमी नजिक पुग्छौ, धेरैलाई साक्षात्कार भइरहनेछ। एक अर्कालाई जान्नेछौ— यसले के पद पाउँछ! समझको कुरा हो नि। आत्मा बेसमझ बनेको छ। अब फेरि बाबा कौडीबाट हीरा बनाउनको लागि समझदार बनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यो युद्धको मैदान हो, तुफान त धेरै आउँछन्। सबै बिमारी बाहिर निस्कन्छन्। आफ्नो कलामा होसियार बन।

उस्तादले कुनै मदत गर्नुहुन्न। हार अथवा जित पाउनु तिमी्रो हातमा छ। उस्तादले भन्नुहुन्छ— यो मायाको युद्ध हो। मायाले धेरै पछार्छ। नचाहेर पनि ५-६ वर्ष ठीक चल्दा-चल्दै फेरि यस्तो जोडले तुफान आउनेछ, जसले निद्रा पनि फिटाइदिन्छ। बहादुर कहिल्यै थाक्नु छैन। फेल हुनु छैन। यसमा सानो-सानो नाटक पनि देखाउँछन्— कसरी भगवान्ले आफूतिर, रावणले आफूतिर खिन्छन्। तिमी यादमा रहन चाहन्छौ, मायाले हलचलमा ल्याइदिन्छ, त्यो त हुन्छ। युद्ध गरिरहनु छ। तिमी कर्मयोगी हौ। सबैरे उठेर प्राक्टिस गर, बाबालाई याद गर। तिमी्रो यो गुप्त छ। गुप्त सेना पनि गायन गरिएको छ— अन-नोन वारियर्स, बट भेरी वेल नोन। तिमी्रो यादगार यो देलवाडा मन्दिर अन-नोन वारियर्सको यादगार मन्दिर हो। लक्ष्मी-नारायणको होइन। यी फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। तिमी्रो सबै छ गुप्त। स्थूल तरबार आदि केही पनि छैन, यसमा केवल बुद्धिको काम छ। गायन पनि छ— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... मनुष्य त गुरु बन्छन्। सतगुरु त एकै निराकार हुनुहुन्छ। उहाँलाई पतित-पावन भनिन्छ त्यसैले सतगुरु हुनुभयो नि। बाँकी ती हुन् कलियुगी कर्मकान्डका। सबैले पुकार्छन्, ताली बजाउँछन्— पतित-पावन.... सबै सीताहरूका राम एक हुनुहुन्छ। अहिले तिमी्रो बुद्धिमा सबै ज्ञान आएको छ। आफ्नो अवस्थालाई हेर्नु छ— म भित्र कुनै अवगुण त छैन? क्रोधको भूत वा कामको भूत हुनु हुँदैन। लेख्छन् थाहा छैन— के हुन्छ! धेरै तुफान आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो त आउँछ, धेरै हैरान गर्छ। तर तिमी खबरदार रहनु छ। बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा

हजुरको त कमाल छ। कसैलाई थाहा छैन- हामीले राजधानी कसरी स्थापना गरिरहेका छौ? हामी ईश्वरीय सेवाधारी हौं। निराकार शिवको जयन्ती पनि मनाउँछन्। तर उहाँ कहिले र कसरी आउनुभयो? यो जानेका छैनन्। तिमीलाई थाहा छ- शिवबाबाले हामीलाई प्रजापिता ब्रह्माद्वारा वर्सा दिइरहनु भएको छ। यो बाबाको वर्सा हो। सबैले उहाँलाई बाबा-बाबा भन्छन्। दादा र बाबा। बाबा हुनुहुन्छ रूहानी, दादा हुन् जिस्मानी। उहाँ सुप्रीम रूहले यिनीद्वारा वर्सा दिइरहनु भएक छ, यो बुद्धिमा रहनुपर्छ। श्रीमत्तमा चल्यो छ। मनमनाभव र चक्रको रहस्य पनि सहज छ। स्वदर्शन चक्रधारी पनि बन्नु छ। तिमी स्वदर्शन चक्रधारी हौ तर अलंकार विष्णुलाई दिएका छन् किनकि अहिले तिमी सम्पूर्ण बनेका छैनौ। पहिला त यो निश्चय हुनुपर्छ- उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, टिचर हुनुहुन्छ, हामीलाई शिक्षा दिइरहनु भएको छ। सतगुरुले साथ लिएर जानुहुन्छ। उहाँको कुनै बाबा टिचर गुरु हुनुहुन्न। कति स्पष्ट सम्झाइन्छ, फेरि पनि बुद्धिमा बस्दैन। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर निर्मोही बन्नु छ। म त एक बाबाको बनेको छु, यही बुद्धिमा रहनुपर्छ। तिमी अन्धाहरूको लठ्ठी बन्नु छ। कुनै पनि मित्र-सम्बन्धी आदिलाई कुरा गर्दै-गर्दै यही सोध- पतित-पावन परमपिता परमात्मा तपाईंको के सम्बन्ध छ? तपाईंको लौकिक पिता त हुनुहुन्छ नि। फेरि परमपिता परमात्मा कसको पिता हुनुहुन्छ? अवश्य भन्नेछन् हाम्रो। ठीक छ बाबा त स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। पहिले स्वर्ग थियो, अहिले छैन। फेरि बेहद बाबाबाट वर्सा लेऊ, यो तिम्रो हक हो। याद गरेर तिमी वहाँ जान्छौ। कति प्वाइन्टहरू छन्, जुन बुद्धिमा धारण गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) भित्र कुनै पनि काम या क्रोधको अवगुण छ भने त्यसलाई निकालेर सच्चा-सच्चा ईश्वरीय सेवाधारी बन। तुफानहरूमा खबरदार रहनु छ। हार खानु हुँदैन।
- २) बाबाको डाइरेक्सनमा सुदामाले जस्तै चामल मुठ्ठी दिएर २१ जन्मको बादशाही लिनु छ।

वरदान:- ज्ञानको शक्तिद्वारा कर्मेन्द्रियहरूमाथि शासन गर्ने सफल स्वराज्य अधिकारी भव

दिनहुँ आफ्नो सहयोगी सर्व कर्मचारीहरूको राज्य दरबार लगाऊ र चेक गर- कुनै पनि कर्मेन्द्रिय वा कर्मचारीद्वारा पटक-पटक गल्ती त हुँदैन! किनकि गलत कार्य गर्दै-गर्दै संस्कार पक्का हुन्छ। त्यसैले ज्ञानको शक्तिद्वारा चेक गर्नुको साथ-साथै चेन्ज गरेर दियौ भने भनिन्छ सफल स्वराज्य अधिकारी। यस्तो स्वराज्य गर्न जो सफल रहन्छ, उसको सम्पर्कमा आउने सबै आत्माहरू सन्तुष्ट रहन्छन्, ऊ सबैको धन्यवादको पात्र बन्छ।

स्लोगन:- हर समय गर्ने-गराउने बाबा याद रह्यो भने मैपनको अभिमान आउन सक्दैन।